

På jobb: Ingvild diskuterer med sudanske kollegaer i Røde halvmåne (Røde kors).

Familien: Her feirar Ingvild, Taha og dei tre barn Jol heime i Kviteseid. (Alle foto privat)

«Eg ser at hjelpa frå oss kjem til barn som verkeleg treng ho»

Ingvild Kilen Rørholt

Pollovaksine: Ingvild vaksinerer eit barn i Sudan mot polio i 2010.

På båttur: Med vener i Sudan.

Frå Kviteseid til Sudan for å hjelpe

Ingvild Kilen Rørholt (33) frå Kviteseid brenn litt ekstra for å gjera livet til barna i Sudan betre. Ho har alt vore med å opprette eitt senter for gatebarn – no skal ho opprette endå eitt.

VTB Line Omland Eilevstjønn
line@vtb.no

– Eg ser at hjelpa frå oss kjem til barn som verkeleg treng ho, seier Ingvild Kilen Rørholt (33).

Etter å ha feira jol heime hjå foreldra sine på Møsasida i Kviteseid reiste Ingvild, mannen hennar Taha Hussein Ahmad (37) og dei tre barn til Sudan. Ingvild og Taha blei kjent då dei for fleire år sidan jobba for Røde Kors og Røde Halvmåne i det nord-afrikanske landet, og i 2010 gifta dei seg der nede. Sidan den gong har dei budd i Noreg.

«Den største utfordringa blir å få tillit frå barna.»

Taha Hussein Ahmad

I løpet av året som kjem håpar dei å kunne starte eit senter for gatebarn i byen Kassala aust i Sudan, som er Taha sin heimby. Ein trygg stad der barn og unge kan få vaksenkontakt, mat, hjelp til klesvask og høve til å gå på skulen eller få yrkesopplæring.

– Den største utfordringa blir å få tillit frå barna. Mange av dei har negative erfaringar med vaksne, så kvifor skal dei stole på oss? Aller mest sårbar er dei barna som både jobbar og bur på gata, fordi dei ikkje har slekt eller vener dei kan sove hjå. Dei kan ha opplevd misbruk, og mange av dei rusar seg på lim eller alkohol, seier Taha.

Sel plastposar i staden for å gå på skulen

I Sudan er det ein nokså stor middelklasse, men det er likevel mange som er fattige. Dette er mellom anna

som følgje av konflikatar både internt og med nabolanda. For dei aller fattigaste familiane er det vanskeleg å skaffe nok pengar til at barna kan gå på skulen.

– I Sudan er det ikkje skuleplikt eller statlege velferdsordningar som sikrar alle barn like moglegheiter til utdanning. Resultatet er at mange barn sel småting på gata for å skaffe pengar til mat, i staden for å gå på skulen, seier Ingvild.

– Går du for å handle eit brød på bakeriet, kjem det gjerne ti små barn for å selje deg ein plastpose. Andre sel vatn langs bilvegen, eller grønnsaker på marknaden, legg Taha til.

500 barn og unge innoom kvar måned

– Eg fekk augo opp for gatebarna då eg jobba i byen Port Sudan i 2010. Eg såg også alle dei lokale frivillige som ønskte å hjelpe dei, men ikkje hadde dei økonomiske ressursane til å klare det, fortel Ingvild.

Eit år seinare var Ingvild og Taha med å opprette organisasjonen «Fra tiggling til trygghet» heime i Noreg, som hjelper systerorganisasjonen «Nida'a al-Hayat» (arabisk, som kan omsettast til «life appeal» på engelsk og «livets anke» på norsk) med å hjelpe desse barna til eit betre liv. No i 2017 er senteret i Port Sudan i ferd med å stå på egne bein økonomisk og organisatorisk, og har funne fleire lokale donorar.

– Me er stolte av det me har fått utretta så langt. Då me starta hadde barna på gata i Port Sudan ingen tilbod. I 2016 hadde senteret nesten 500 barn og unge innoom kvar måned. Nokon er kanskje innoom ein gong i månaden for å vaske klede og andre praktiske ting, medan andre er der kvar einaste dag, ikkje minst har me fått sendt 39 barn på skule i 2016, noko som både held dei borte frå gata no, og gjev dei moglegheit til å få ei betre framtid, seier Taha.

Merksemd som gjer forskjell

I januar gjekk altså turen til Kassala, som er Tahas heimby, og ligger på grensa mot Eritrea. På grunn av den humanitære situasjonen i Eritrea er det mange flyktningar i denne delen av landet. Det betyr også at det er mange humanitære organisasjonar i området.

– Ei utfordring er at verken me, andre organisasjonar eller sosialmyndighetene har full oversikt over kor mange barn som treng hjelp. Første oppgåve er derfor å kartlegge omfanget av problemet. Me må også finne eigna lokale for senteret, og bygge nettverk med de lokale organisasjonane i byen, forklarar Taha.

– På kort sikt er målet å lage eit dagsenter for å gje eit tilbod til barna på gata. Ein stad dei kan kvile og få seg mat – ein trygg stad. På lengre sikt er målet å få avtalar med skular og få sponsorar slik at barna kan gå på skulen, slik me har fått til i Port Sudan, seier Ingvild.

Styremedlemar og fadarar heime i Noreg informerer om prosjekta, engasjerer skular og samlar inn pengar. Rapportar og blogginnlegg blir sendt tilbake til Noreg.

– Me gler oss veldig til å introdusere barna våre for familie, språk, kultur og alt det fantastiske Sudan har å tilby. Og me gler oss til å gjere ein forskjell for barna som bur på gata, seier Ingvild.

Taha vil understreke at det er like viktig å hjelpe dei som har det vanskeleg men som ein sjeldan ser på nyheitene. Og gatebarna i Sudan er i den kategorien.

– Dei som ikkje er på flukt frå krig, eller blir utsatt for tørke eller katastrofar – det ser ein sjeldan på nyheitene. Men det er desto viktigare å gje dei vår merksemd, slik at det ikkje blir eit skjult problem. Bidrag frå Noreg, saman med lokale organisasjonar, ser me at når fram til dei barna som brukar senteret og folk som treng det.